

[Melchior.]

betænkeligt ud, at man i dag fører en hellig ko frem til slagtebænken — og regeringen har jo eksperter i sin kreds og blandt sine støtter, som nok skulle kunne foretage en sådan aflivning. Nu er slagtning jo aldrig noget morsomt syn, og de fleste af os kan ikke tåle eller lide at se blodet af de kreaturer, vi derefter sætter til livs under største velbehag, men det forbliver jo altså ikke anderledes, end at for de fleste af os er kød en både nærende og behagelig spise. Vi er også vidende om, at dér, hvor man opererer med hellige køer, er der flere, der sulter, end det måske var nødvendigt.

Jeg tror, at dyrtidsportionerne er sådanne hellige køer, som lønmodtagerne for længst har opdaget ikke fører til forøget velstand, men snarere står i vejen for opnåelse af en sådan. Jeg mener at have konstateret, siden regeringens oplæg kom frem, og også allerede under valgkampen, hvor venstre jo kørte på disse tanker, at der hos brede lønmodtagerkredse — og det er jo altså os alle sammen — er ganske megen sympati for dog engang at løfte kniven mod disse hellige køer og få noget næring ud af dem. Jeg tror, der her er en væsentlig distance mellem organisationsledere og organisationsmedlemmer, en distance, som nok er farligere for organisationslederne, men som altså desværre også har negativ virkning for medlemmerne.

Mens jeg er inde på køer, er der jo også andre køer i verdens- og kulturhistorien, og jeg vil tillade mig at ulejligge med et par sætningers citat af Første Mosebog. De kender alle og vil hurtigt genkende situationen, da kong Farao benytter Josef som drømmetyder; det er altså det 41. kapitel — vi skal jo angive, hvor det er, vi citerer fra — i Første Mosebog:

„Da sagde Farao til Josef: „Jeg drømte, at jeg stod paa Nilens Bred; og se, op af Floden steg der syv fede og smukke Køer, som gav sig til at græsse i Engen; efter dem steg der syv andre Køer op, ringe, saare usle og magre, saa usle Dyr har jeg ikke set nogetsteds i Ægypten; og de magre og usle Køer aad de syv første, fede Køer; men da de havde slugt dem, var det ikke til at kende på dem; de saa lige saa usle ud som før. Saa vaagnede jeg.“

Se, nu tales der jo om 6 à 8 dyrtidsportioner, så det er jo meget naturligt at opholde

sig ved tallet 7 — og de 7 fede køer — det kan folketingets medlemmer og i hvert fald lønmodtagerne se for sig — er naturligvis de 6, 7, 8 dyrtidsportioner, som ser så fede ud, når de gør lønningsposen en lille smule federe, end den var, inden de udløstes. Men så kommer de magre køer og stiger op på bredten, og det er jo altså prisstigningerne, der følger automatisk efter disse dyrtidsportioner, og de opæder dyrtidsportionerne, og så ser lønmodtagerne lige magre ud bagefter — og så vågner de til erkendelse. Og det gjorde ikke noget, at denne opvågen måske også bredte sig i vore kredse, hos organisationsledere og hos politiske ledere, således at denne, for nu at blive i terminologien, dans om en indbildt guldkalv hører op. Den guldkalv lægger kun vindæg og er ikke særlig befrugtende for velstanden hos lønmodtagerne.

Det gælder altså om at finde balancen, og det var det, Josef kunne: oplagre fra de gode tider, så der var noget at tage ud i de magre år. Det er balancen, som alle taler om, velafbalancerede ordninger, så ingen skal blive sorte i dette spil, men alle skal være det brogede kvæg med lyse og mørke felter ved sig.

Jeg vil meget gerne advare imod den advarsel, der er kommet fra en del kommentatorer om, at regeringens samlede oplæg skulle have et fejlagtigt sigte med hensyn til den sociale afbalancering, ikke så meget når det er metoderne, det drejer sig om, for dér må uenigheden naturligt melde sig, men når det er motiverne, der mistænkeliggøres. Når nogle partier eller nogle ledere vil mene, at de har større interesse i, at det skal gå befolkningens brede lag godt, så tror jeg, det er forkert. Jeg tror ikke, vi kan mistænkeliggøre de forslag, der er til behandling i dag, alene af den grund, at der ligger megen afbalancering i den selvfølgelig ikke hos alle lige populære tanke, at en væsentlig del af lønmodtagere og alle over en vis lønsats skal gå betydeligt ned. Der bliver altså en udgligning i dyrtidsportionserstatningen i de kroner og øre, der kommer til udbetaling, enten det så er fra arbejdsgiverside eller fra statskassen, pengene kommer. Der er en betydelig afbalancering, som jeg godt kan forstå de højestlønnes interesseorganisationer har reageret imod, for det er deres legitime og deres ret, men som kunne tages meget positivt imod af de partier og organisationer, der i højere